

A könyvet angol nyelven az interneten közzétevő Chris Owen bevezetője:

Igazság, fikció és L. Ron Hubbard

„Igaz az, ami igaz számodra.”

L. Ron Hubbard

Két, ugyancsak eltérő verziója létezik L. Ron Hubbard, a Szciantológia Egyház alapítója élettörténetének. Az első, az Egyház által propagált változat szerint makulátlanul tisztességes, nagylelkű emberbarát volt, akinek mélységes tisztánlátása megváltoztatta a világot. A második, legteljesebb formájában Russell Millernek a Bare-faced Messiah (Arcátlan messiás) című könyvében felvetett változat szerint patológus hazudozó volt, mohóság és paranoia emésztette csaló, aki szó szerint emberek millióit szívta be egy rendkívüli fantáziavilágba.

A fenti idézet – Hubbard egyik kedvenc aforizmája – jól alátámasztja állítását, hogy egyedül a szubjektív igazság az, ami számít. Ha ez igaz, akkor mindkét változat egyaránt elfogadható. Ám amennyiben az objektív, tiszta hit helyett bizonyítékokon és érvelésen alapuló igazság csak egy kicsit is számít, akkor a Bare-faced Messiah lényegesen meggyőzőbb. Kapcsokat tettem Miller és a Szciantológia Egyház Hubbard életéről szóló (a weben a www.lronhubbard.org címen található) beszámolója közé. Hasonlítsa mindenki össze a két életrajzt, tekintse meg a mellékelt bizonyítékokot, és döntsön maga.

Miért is érdekes egyáltalán L. Ron Hubbard életrajza? A nyilvánvaló oka, hogy ugyanis a szciantológia teljes érvényességét teszi kérdéssé. Egyes szciantológusok személyesen elismerték, hogy Hubbard hivatalos életrajza lehet, hogy pontatlan, de azt állítják, ez nem von le munkájának értékéből. Lehetséges, de azok, akik e nézet mellett kardoskodnak, gondolják meg: mivel az életrajz pontatlanságainak legnagyobb része magától az embertől származik, ugyan még mi minden másban lehetett pontatlan? Ha Hubbard hazudott az életéről, még mi minden másról hazudott? Ez az érv mellelleg nem került el a Szciantológia Egyház vezetőinek figyelmét sem: Russell Miller komoly zaklatásnak és jogi eljárásoknak volt kitéve, mielőtt megjelentethette a Bare-faced Messiah-t. A bíróság, amely ezt lehetővé tette számára Nagy-Britanniában, rámutatott – meglehetősen helyesen – arra, hogy Hubbard közérdeklődésnek örvendő ember volt, akinek híré az Egyház önmaga népszerűsítésére használta fel – ezért életrajza prima facie a közérdeket szolgálja. Ma már nem kapható nyomtatásban a Bare-faced Messiah, de a fenti érv semmit sem gyengült. Éppen ezért reprodukáltam a könyvet a weben, Miller úr engedélyével; nem azért, mert bármilyen módon kárt kívánnék okozni a Szciantológia Egyháznak, hanem azért, mert úgy hiszem, a köz érdeke, hogy ezt a gondosan előkészített könyvet mennél szélesebb közönség elé tárhassuk. Íme hát először az Arcátlan messiás elektronikus változata.

A Bare-Faced Messiah a weben a

<http://www.xenu.net/archive/books/bfm/bfmconte.htm>
címen érhető el.

Magyar kiadás, 2009. március

Felelős kiadó: Rozgonyi Tivadar

Készült Magyarországon, a Shirokuma Kft. nyomdájában.

ISBN 978-963-06-6091-4

Russell Miller

Arcátlan messiás

L. Ron Hubbard életének igaz története

A szerző előszava

Szeretném megköszönni a Szciantológia Egyház (Church of Scientology) tisztviselőinek a jelen életrajz összeállítása során nyújtott segítségét, ám képtelen vagyok, ugyanis az ő együttműködésük ára a kézirat teljes ellenőrzése lett volna, amely árat nem kívántam megfizetni. Ezek után az Egyház megtett minden tőle telhetőt, hogy azokat az embereket, akik ismerték Hubbardot, lebeszéljék a velem való találkozásról, továbbá folyamatosan perrel fenyegetőztek. A szcientológus ügyvédek New Yorkból és Los Angelesből világossá tették sűrűn érkező leveleikben, hogy L. Ron Hubbard általam történi megrágalmazására és meggyalázására számítanak. Amikor azzal érveltem, hogy újságírói és írói munkásságom harminc éve alatt soha meg nem vádoltak rágalmazással, észrevehető módon utánam jártak, és New York-i kiadómnak levelet írtak, hogy ez az állításom „egyszerűen nem igaz”. Márpedig az volt, és most is az.

Jelen könyvet soha nem készíthettem volna el a számos volt szcientológus segítsége nélkül, akik hajlandók voltak szabadidejüket feláldozni, hogy beszéljenek a tapasztalataikról, mindenféle kockázatok ellenére. Némelyiküket megemlítem a könyvben, de sokan voltak, akik háttéranyagot szolgáltattak, és nekik itt szeretnék köszönetet mondani. Mélységesen lenyűgözött az egységességük, intelligenciájuk és bátorságuk.

Nem íródhatott volna továbbá meg ez a könyv az Egyesült Államoknak az információ szabadságáról rendelkező törvénye nélkül – ez talán elgondolkoztathatja azokat, akik törődnek az igazsággal, ugyanakkor ellenzik a hasonló törvény bevezetését Nagy-Britanniában.

Külön köszönet jár Jon Atacknek, egy East Grinsteadben lakó volt szcientológusnak, aki az egyik legátfogóbb archívumot hozta létre a szcientológiáról és annak alapítójáról, és engedte, hogy használjam azt. Szeretnék köszönetet mondani George Haynek és John Symondsnek Londonból; Lydia és Jimmy Hicksnek Washington D.C.-ből; David és Milo Weavernek San Franciscóból; Connie és Phil Winberrynek Seattle-ből; Skip Davisnek a Rhode Island-i Newportból; Diane Lewisnek Wichitából; Arthur Jean Coxnak, Lawrence Kristiansennek és Boris de Sidisnek Los Angelesből; Ron Newmannek a kaliforniai Woodside-ből; Ron Howardnak a George Washington Egyetemről; Sue Lindsaynek a denveri *Rocky Mountain Newstól*; Dave Waitersnek a Montanai Történeti Társaságtól; s végül a Kongresszusi Könyvtár mindig segítőkész személyzetének. Itt felsorolhatatlan számú ember válaszolt türelmesen a postán feladott kérdéseimre, és ke-

resték meg archívumaikban a válaszokat a számtalan furcsa kérdésre. Segítségük nélkülözhetetlen volt a teljes kép kialakításához.

Szerkesztőm, Jennie Davies, szokásos ügyességével és szorgalmával csiszolta a kéziratot, nemrég született ikrei ellenére. Feleségem, Renate, minden egyes fejezetet elolvasott, miközben írtam, és mindig segítőkész tanácsokkal állt rendelkezésemre. El kellett viselnie a hosszú külföldi távolléteimet, amíg az L. Ron Hubbarddal kapcsolatos igazságot kerestem, majd ki kellett bírnia az írás hosszú hónapjait egy megszállott író mellett. Soha nem tudnám eléggé megköszönni a türelmét, szeretetét és támogatását.

**Russell Miller,
Buckinghamshire,
Anglia**

Bevezető

Több mint negyven éven keresztül a Szcientológia Egyház serényen terjesztette alapítójáról, L. Ron Hubbardról a romantikus kalandozó és filozófus képét, akit életének korai szakasza, csakúgy, mint Jézus Krisztust, felkészített kinyilatkoztatott életcéljára, a világ megmentésére. 'Ron', a szuperember és megváltó dicsőítése nem ment a tények látványos figyelmen kívül hagyása nélkül: így aztán Hubbard az egyház által kibocsátott minden egyes életrajza hazugságokkal, féligazságokkal és nevenséges szépítgetésekkel teli. E csalás csodálatos iróniája, hogy L. Ron Hubbard valódi története sokkal bizarrabb, sokkal valószínűtlenebb, mint a hazugságok bármelyike.

Előszó

Meglepő felfedezés Ronnal kapcsolatban

Akár L. Ron Hubbard a harmincas években írott ponyvaregényének sárguló lapjain olvasható jelenet is lehetett volna...

Önmagukat halhatatlannak hívó fiatal emberek egy furcsa, idegen csoportja titkos bázist épít Dél-Kalifornia egy elhagyott fürdőhelyén. Félnék a kívülállók-tól, és arra gyanakszanak, hogy felfedezte őket az FBI. Pánikba esvén nekilátnak, hogy megsemmisítsenek minden olyan dokumentumot, amely terhelő lehet vezetőjükre nézve. Létfontosságú, hogy megvédjék őt, ugyanis úgy hiszik, egyedül ő képes megmenteni a világot.

Egy romos hotel legfelső emeletén keresgélve egyikük felfedez egy halom viharvert kartondobozt, amelyekből megfakult képeslapok, kutyarágta kéziratok, gyermekes macskakaparással írt naplók és iskolai jelentések kerülnek elő. Összesen huszonegy dobozt talál, mindegyik tele különféle emlékekkel, még gyermekruhákkal is.

A dobozokban kutató fiatalember extázisba esik. Biztos benne, hogy jelentős felfedezést tett, hiszen az összes anyag vezetőjük életének korai szakaszát dokumentálja. Végre, gondolja, sikerül tisztázni az ellenségek szította összes vádat. Végre be lehet bizonyítani a világnak, minden kétséget kizáróan, hogy vezetőjük valóban zseni és csodatévő ember...

Így kezdődött L. Ron Hubbard, a soha nem volt megváltó könyörtelen lemeztelenítése.

* * * * *

Gerry Armstrong, az 1980 januárjának e délutánján Gilman Hot Springs öreg Del Sol Hoteljében térdelő fiatalember, több mint tíz éve volt elkötelezett tagja a Szciantológia Egyháznak. Favágó volt Kanadában, amikor 1969-ben egy barátja megismertette vele a szciantológiát, és azonnal megragadta az emberfeletti képességek és halhatatlanság ígérete. Szciantológusként eltöltött évei során kétszer ítélték a Rehabilitation Project Force-nál (Rehabilitációs különítmény) – a szekta saját orwelli büntetőszázadában – letöltendő hosszabb időre; folyamatosan megszegényítették és házasságát tönkretették; mégis megmaradt azon hitében, hogy L. Ron Hubbard volt a valaha élt legnagyobb ember.

Híveinek Hubbard ihlette rettenthetetlen hűsége lényegében gondolkodásuk egyfajta ellenőrzésével volt egyenértékű. A szcientológia virágkorát a háború utáni tiltakozások és bizonytalanság korában élte, amikor a fiatalok életük értelmét és helyüket a világban keresgálták. Hubbard mind a kettőt nyújtotta, válaszokat ígért és a kizárólagos belső hovatartozás érzését táplálta beléjük, amely elválasztotta a szcientológusokat a valós világtól. Az ezoterikus ismeretek érzésével, izgatottsággal és az önmagukban elmerüléssel eltelve készek voltak Ront követni – ha kell, akár a pokol kapuján keresztül is.

Amikor Armstrong felfedezte Gilman Hot Springsben az emléktárgyak kincsestárát, Hubbard már évek óta bujkált. Helyét csak mint X-et emlegették, ám Armstrong tudta, hogy lehetséges számára üzenetet küldeni, és kérelmezte, hogy egy hivatalos életrajzzal kapcsolatos kutatásokat kezdhessen. Azzal érvelt, hogy ez előkészítené a szcientológia „univerzális elfogadtatását”. Úgy gondolta, a Hubbard életéről szóló mozifilm előzetese lehetne, és a később létrejövő L. Ron Hubbard-múzeum alapjait szolgálhatja.

Ekkorra Hubbard már közel hetvenéves volt, és oly régóta élt egy fantázia-világban, hogy már képtelen volt különbséget tenni a tények és saját fantasztikus elképzelései között. Maga is elhitte, hogy valóban az életrajzaiban leírt tinédzserfelfedező, kérkedő hős, bölcs és filozófus volt. Lehet, hogy már túl késő volt ahhoz, hogy felfogja: a saját élete messze meghaladta a kitalált változatot. Pénztelen sci-fi-íróból ő ténylegesen milliomos guru és próféta lett, egyetlen, könnyed ugrással; saját hajóflottát vezetett a világon keresztül közel egy évtizedig; követőinek ezrei imádták az egész világon, és a legtöbb kormány gyűlölte és félté. Csaváros történeteket kiagyáló ember volt, akinek saját élete messze túlment még saját történetein is. Mégis szilárdan ragaszkodott a kitalációkhoz, és amikor Armstrongtól 1980. január elsején megérkezett rejtkehelyére az életrajzához szükséges kutatási kérelem, habozás nélkül hozzájárulását adta.

Armstrongnak semmilyen tapasztalata nem volt mint levéltáros vagy kutató, ugyanakkor intelligens, szorgalmas, őszinte és lelkes ember volt. Gilman Hot Springsből az összes fontos dokumentumot átvitte a Szcientológia Egyház Los Angeles-i főhadiszállására, ahol azok hat iratszekerényt töltöttek meg, majd nekilátott az anyag rendszerezésének és indexelésének, mindent lemásolva és az eredetiket áhítattal megőrizve nejlonzacskokban, tudatában volt ugyanis azok történelmi fontosságának.

Nem sokkal azután, hogy nekilátott a munkának, poszterek jelentek meg a szcientológus irodákban, amelyek egy 1940-es Warner Brothers-film, a The Dive Bomber (Zuhanóbombázó) magánvetítésére invitáltak, amely film forga-

tókönyvét Hubbard írta. Minden szcientológus tudta, hogy Ron sikeres hollywoodi forgatókönyvíró volt a háború előtt, és a vetítés azt a célt szolgálja, hogy pénzt gyűjtsenek tizenegy szcientológus – közöttük Hubbard felesége – védelmére, akiket Washingtonban összeesküvéssel vádolnak. Armstrong úgy döntött, megpróbál többet megtudni arról, pontosan mivel is járult Ron a filmhez, de a Los Angeles-i Mozgóképművészet és Tudományakadémia Múzeumában meglepve tapasztalta, hogy a Zuhanóbombázó forgatókönyve mellett két másik író neve szerepel.

Armstrong tiltakozott a könyvtárosnál, majd értesítést küldött Ronnak az akadémia feljegyzéseinek hibájával kapcsolatban. Hubbard egy vidám feljegyzésben válaszolt, megmagyarázva: a Warner Brothers annyira sietett piacra dobni a filmet, hogy már dobozban volt, mire felfedezték, hogy a neve kimaradt a stáblistából. Ő maga pedig elfoglalt volt abban az időben, feladva elegáns lakását a New York-i Riverside Drive-on, és a háborúba készülve, így aztán azt mondta a stúdióban, hogy küldjék csak a csekket az Explorers Clubba (Felfedezők Klubja). A háború után pedig a pénzből vakációra ment a Karib-tengerre.

Tökéletesen meg is lett volna elégedve Armstrong ezzel a magyarázattal, leszámítva egyetlen apró gondot: mint minden szcientológus, ő is úgy tanulta, hogy Ron vak és nyomorék volt a háború végén, és csupán elméje segítségével volt képes felépülni. Nyilván – gondolta Armstrong – addig nem mehetett vakációra, amíg fel nem gyógyult. Megkísérelvén összerakni az események sorrendjét, Armstrong az információ szabadságáról szóló törvényre hivatkozva megkérte Hubbard feljegyzéseit az Egyesült Államok haditengerészetétől.

Minden szcientológus rettentően büszke volt arra a tényre, hogy egyházuk alapítója egy sokszorosan kitüntetett háborús hős volt, aki mind az öt hadszíntéren szolgált és többször meg is sebesült; mi több, ő volt az első sebesültje a csendes-óceáni háborúnak. Armstrong egyre nagyobb hitetlenséggel és rémülettel lapozta át Hubbard Washingtonból érkezett feljegyzéseit. Sorra elolvasta az összes dokumentumot, és még mindig nem akart hinni a saját szemének: úgy tűnt, a feljegyzések szerint Hubbard nemcsak hogy nem volt hős, hanem éppen hogy egy tehetségtelen, gyáva szimuláns volt, aki leginkább a tényleges csatától való távolmaradásért tett meg mindent.

Armstrong ezt nem akarta elhinni. Félretette a dokumentumokat és nekiállt, hogy kutatását újrakezdje a legeslegelején, Montanában, ahol Hubbard nagyapja hatalmas tehénfarmján nőtt fel. Csakhogy nem sikerült semmilyen, a család birtokában lévő földre bukkannia, leszámítva Helena közepén egy pici házat. Hasonlóképpen nem talált semmilyen dokumentumot Hubbard tizenéveskori

kínai barangolásaira vonatkozóan. Washington D.C.-ben, ahol Hubbard állítólag matematikából és mérnöki tudományokból végzett a George Washington Egyetemen, a feljegyzések azt mutatták, hogy rossz jegyei miatt két év után ki maradt. Szintén nem volt semmi nyoma a felfedező Hubbard kitalált expedícióinak sem.

„Ellentmondás ellentmondás után került elő” – mondta Armstrong. – „Próbáltam igazolni őket, azt gondolván, hogy fogok találni egy olyan dokumentumot, amelyik mindent megmagyaráz. De nem találtam. Lassan hittem csak el, hogy a fickó következetesen hazudott magáról.”

1981 nyarára Armstrong több mint 250 ezer lapnyi dokumentációt szedett össze a Szciantológia Egyház alapítójáról, de a Hubbard hitelességén tatóngó óriási lyukak ellenére továbbra is rendkívül lojális volt. „Úgy álltam hozzá: OK, most már tudjuk, hogy ő is ember és néha hazudik. A lényeg, hogy kipucoljuk a hazugságokat, ami által az emberek végre elfogadják a rengeteg jót, amit tett a világért. Úgy gondoltam, a szervezetként való létezésünk egyetlen módja, ha hagyjuk az igazságot érvényesülni. Különben is: az igazság legalább olyan lenyűgöző volt, mint a hazugságok.”

Armstrongnak a hazugságok lehántása melletti érvei süket fülekre találtak. Mivel Hubbard elvonult a világtól, a Szciantológia Egyház „hírvivők” névre hallgató fiatal aktivisták kezére került. Amikor Hubbard még saját flottájának sorhajóhadnagya volt, a hírvivők rövidnadrágos kis nimfácskák voltak, akik a megbízásait teljesítették, és egymással vetélkedtek, ki tud jobban a kedvében járni. Segítettek neki öltözni és vetkőzni, apróbb dolgokat intéztek, például megmosták a haját, fiatalító krémmel dörzsölték be húsos vonásait, vagy éppen hamutartóval járkáltak körülötte, hogy felfogják a cigarettájáról lehulló hamut. Ahogy a sorhajóhadnagya egyre paranoidabbá vált, egyre jobban félt a képzelt árulóktól és ellenségektől, úgy növekedett a hírvivők hatalma.

1981 novemberében Armstrong írásos jelentést nyújtott be a hírvivőkhöz, felsorolva Hubbard hamis állításait és komoly érveket felsorakoztatva amögött, hogy miért is kellene ezeket kijavítani. „Ha pontatlanságokat, túlzásokat vagy kifejezett hazugságokat igazságként közlünk, akkor teljesen mindegy, hogy milyen beállításban tálaljuk azokat; ha bebizonyosodik hazug voltuk, akkor az ember legalábbis sarlatánnak fog tűnni a kívülállók számára...”

Válaszul a hírvivők elrendelték Armstrong „biztonsági vizsgálatát” – azaz kihallgatását mint potenciális árulóét. Armstrong visszautasította. 1982 tavaszán Gerald Armstrongot a Szciantológia Egyház ellen elkövetett tizennyolc különböző „bűnnel” és „kiemelt bűnnel” vádolták meg, többek között lopással, hamis

tanúzással, valamint az egyházzól és alapítójáról való hamis adatok terjesztésével. „Elnyomó személynek” és „szabad prédának” titulálták, amely utóbbi azt jelentette, hogy korábbi szcientológus barátai szabadon „csalhatták meg, csaphatták be, hazudhattak neki, perelhették vagy pusztíthatták el”.

– Ekkorra már az egész összeomlott bennem – nyilatkozta Armstrong. – Rájöttem, hogy a szcientológiába hazugságok egész hálóján, machiavellista agykontroll-technikákon és félelmen keresztül kerültem. Az igazság elárulása Hubbard saját magával kapcsolatos hazugságaival kezdődött. Az egész élete tisztességtelen üzleti eljárásokról, adócsalásról, a hitelezőktől való menekvésről és a törvény elől való bujkálásról szólt. ... Adolf Hitler, Charlie Chaplin és Münchhausen báró keveréke volt. Egyszóval szélhámos.

3. fejezet

A bimbózó felfedező

„1925 és 1929 között az ifjú Mr. Hubbardból 14-től 18 éves koráig ígéretes és lelkes világlátó és kalandozó vált. Apját a Távolságra helyezték át, így a nagyapja anyagi támogatását élvező L. Ron Hubbard e néhány év alatt bejárta Ázsiát...

Nagyapja halála után a Hubbard család visszatért az Egyesült Államokba, Ron pedig 1930 őszén beiratkozott a George Washington Egyetemre. Az egyetemen L. Ron Hubbard az egyetemi lap, a *Hatchet* társszerkesztője lett, és tagja volt különböző egyetemi kluboknak és szervezeteknek. ... Hallgatója volt a legelső amerikai egyetemi atomfizikai kurzusnak is.”

„Egyetemi hallgatóként, alig 20 évesen, írásból tartotta fenn magát, és néhány évben belül az irodalmi életben elismert novellistává nőtte ki magát... Sok egyetemi elfoglaltsága között szakított időt az 1931-es Karib-tengeri Mozgófilm Expedíció igazgatására is. Az expedíció során készített víz alatti felvételek felbecsülhetetlen értékű tudományos anyagot biztosítottak a Vízrajzi Hivatal és a Michigani Egyetem kutatásainak előmozdításához.”

„Aztán 1932-ben megmutatkozott e kivételes felfedező valódi tehetsége. Abban az évben a 21 éves L. Ron Hubbard nagy értékű »első feltárást« hajtott végre. Vezetése alatt a Nyugat-Indiai Ásványkutató Expedíció elvégezte Puerto Rico első teljes ásványtani felmérését. Igazi, úttörő kutatómunka volt, régi korok nagy kutatói nyomában, ami nagy tömegű, pontos adatot szolgáltatott mások kutatásaihoz...”

(Mission into Time [Utazás az időbe], a Szcintológia Egyház kiadása, 1973)

* * * * *

A USS Henderson 1928. július 25-én érkezett Guam közelébe rendkívül erős szélben, és öt napig horgonyzott a sziget szél alatti oldalán, míg végül bejuthatott a kikötőbe. Az időjárás nem nagyon zavarta Ront. „Ez volt a legjobb hajóút, amiben valaha is részem volt” – írta naplójába –, „és a legjobb, amit valaha is remélhetek. A haditengerészet álhadbíroságot rendezett számomra, kilenc fiatal szalmaözvegy utazott a fedélzeten, minden másnap táncoltunk, és a filmek is jók voltak.”

Ron nem említi naplójában, hogy szülei mit szoltak visszatéréséhez. Harry és May bizonyára örömmel fogadták tizenhét éves fiukat több mint egyévi távollét után, de valószínűleg nem örültek annyira az elhamarkodott döntésnek,

hogy abbahagyta a gimnáziumot. Miután Ront még akkor sem lehetett volna időben visszajuttatni az Egyesült Államokba a negyedik év kezdetére, ha akarta volna, úgy döntöttek, hogy Guamon marad, és édesanyja fogja tanítani, hogy a Haditengerészeti Akadémia felvételi vizsgájára felkészüljön.

May ugyan nem rendelkezett túl sok tanítási tapasztalattal, de nem bántortalanította el az a feladat, hogy akaratos fia tudását megfelelően magas szintre hozza a híresen nehéz és versenyszellemű vizsga letételére. És miután szolgák tettek-vettek csendben a házban, akik minden házimunkát figyelmeztetés nélkül elláttak, May rengeteg időt szentelhetett fia tanulmányaira.

Ron a maga részéről nem is lehetett volna boldogabb: az öreg A. J. Roberts és a Helena Gimnázium tekintélyelvű rendjét Guam általa csábítóan egzotikusnak érzett trópusi atmoszférájára és édesanyja gyengéd nevelésére cserélhette.

Októberben Hubbardék Kínába utazhattak nyaralni a USS Gold Staron, azon a hajón, amelyik 1927 nyarán Ront és Mayt Guamra vitte. Annak idején egyiküknek sem tetszett igazán a hajó, de az, hogy tíznapos városnézésre mehetek Pekingbe, az újabb hajóúttal szembeni minden fenntartásukat elfeledtette. Hub figyelmeztette fiát, hogy csak akkor mehet velük, ha megígéri: addig is folytatja a tanulást, amíg a hajó a tengeren van. Ron gondolkodás nélkül beleegyezett.

Október 6-án harminc család jelentkezett a USS Gold Staron, hogy Kínába, majd onnan visszautazzon a hajón. Hubbard főhadnagy, mint a többi tiszt a kiránduláson, „ideiglenes szolgálatra” jelentkezett – ő volt az ellátó segéd tiszt. Ron, ahogy korábban is, naplót vezetett az útról, mégpedig egy számlakönyvben, amelyet apja bármikor tudott neki adni. „Elégedettséggel tölt el az élmény – írta egyik első feljegyzésében –, hogy újra motorok dohognak a lábam alatt, és újra a sötétkék tenger suhog a hajó oldalán.” A lap alján elégikus, életunt utóiratot találunk: „Már megint egy hajó... Ez most már mindig így lesz?”

Megálltak Manilában, amiről azt írta, hogy „olyan, mint Guam meg XXX és egy kevés igazítás”, majd észak felé hajóztak a kínai partok felé. Ron, akinek – ha nehezeére esett is, de – a 9-es kabinban egy asztal mellett kellett ülnie, azt állította, hogy jól halad a tanulmányaival.

A Gold Star szívet vett fel Csingtao kikötőjében, a Santung-félszigeten, amely nem sokkal korábban került vissza Kínához, miután először a németek, később pedig a japánok foglalták el néhány évre. Ron vette a fáradságot, hogy Csingtao történelmének utánanézzon, és arra a következtetésre jutott, hogy a kínaiak, lévén korrumpáltak, nem méltó örökösei saját országuknak, miután képtelenek voltak hasznot húzni Németország és Japán erőfeszítéseiből, amellyel ren-

det próbáltak tenni náluk. „A kínaiak képtelenek bármihez is felnőni, inkább mindent tönkretesznek.” Október 30-án örömmel jegyezte fel: „Elhagytuk Csingtaót. Remélem, örökre.”

A következő nap a Gold Star Tangku mellett horgonyzott le, ahonnan az utasok vonattal utaztak Pekingbe.¹ Mint minden valamirevaló amerikai turista, ők is úgy szervezték, hogy minden nevezetességet legalább egy pillanatra lássanak. Ron ezt guminyak-városnézésnek nevezte, Peking történelmi és vallásos építészeti kincsei pedig nem tettek rá mély benyomást, kifejezetten untatták.

A Menny Temploma – feltehetőleg a hagyományos kínai építészeti csúcsteljesítménye – számára „túl csicsás és igencsak elnagyolt”. A nyári palota „igen gyenge szakmunka” (sic!), a téli palota pedig „szerintem nem is igazi palota”.

A Láma-templom, amit néhány nappal később az új nemzeti kormány bezáratott, „iszonyú hideg és majd’ szétesik... Az imádkozók hangja olyan, mint a brekegés, az éneklést(?) pedig dobon és rézkürtön kísérik.”

Ron 1920-as évekből származó keleti fényképei között a pekingi Menny Temploma is megtalálható volt

A Tiltott Város császári palotái közül az egyiket „nagyon szakadtnak” találta, a többi pedig „említésre sem méltónak”. Csak a kínai nagy fal hozta lázba a fantáziáját, leginkább azért, mert „ez az egyetlen emberkéz építette dolog, amit a Marsról is látni lehet.” Ha a kínaiak „hullámvasutat” csinálnának belőle – tette hozzá, – azzal „évente több millió dollárt kereshetnének.”

¹ A USS Gold Star hajónaplójából

A kínaiaknak sem sikerült megszerettetniük magukat a beképzelt fiatal amerikaival, aki sekélyesnek, együgyűnek, sunyinak, lustának és erőszakosnak találta őket. „Nyugodtan nevéssen mindenki, ha arról beszélnek, hogy majd a sárga fajok ellepik a földet – jegyezte fel. – [A kínaiak] nem rendelkeznek sem a megfelelő előrelátással, sem a kitartással ahhoz, hogy egy fehér országot ellepjenek, hacsak nem házassággal. Egyetlen amerikai tengerészgyalogos gond nélkül több tucat sárgával fel tudja venni a versenyt.”

Az éghajlat sem tetszett neki. A tél októbertől májusig tart, erős a hideg, és olyan nagy a szárazság, hogy a por bokáig ért az utakon, és „pekingi torokfájást” okozott, amitől egész télen szenvedett.

„Azt hiszem, a legmeglepőbb dolog, amivel Kínai északi részén találkozhatunk, a rengeteg tevé. Ezek a tevék nagyon rosszindulatúak, de elviselik a hideget és cipelik a terheket – ennél több nem is kell a kínainak. Naponta több tevékaravánt lehet látni a pekingi utcán. Nagyon látványos, ahogy vonszolják magukat. Magasan hordják a fejüket, gonosz pofájuk ide-oda rángatózik, a púpjuk pedig egyik oldalról a másikra huppan. Én a tevéket egész életemben az arabokhoz kapcsoltam, és most szokatlan látványnak tűnik, hogy kínaiak terelgetnek tevéket.”

Sanghajban és Hongkongban is megállt még a Gold Star, mielőtt újra Guam felé vette volna útját, de Ronnak már elege volt az aprólékos leírásokból, eltekintve egy utolsó fricskától, amit a szerencsétlen kínaiaknak címzett: „Bűzlenek attól a sok fürdéstől, amit elmulasztottak. Az a baj ezzel a Kínával, hogy túl sok a vágottszemű.”

Az utazás utolsó szakaszán Ron lendülete a tanulásban egyre alábbhagyott, mert elkezdte naplóját kisregények rövid vázlataival teletölteni, amiket írt, vagy inkább csak írni akart a *True Confession*höz (Igaz vallomások) és az *Adventure*höz (Kaland) hasonló magazinok számára.[†] Ezekből a feljegyzésekből jól látható, hogy már akkor írói karrierrel álmodozott, Haditengerészeti Akadémia ide vagy oda. Úgy csinált, mintha már évek óta csak az írógépet nyúzta volna, és az egyik vázlatot, amelynek *Armies for Rent* (Hadseregkölcösznő) volt a címe, egy fél-vállról odavetett megjegyzéssel fejezte be, miszerint a történet „cselekménye a szokásos bonyodalmakkal” lenne fűszerezve.

[†] Később azt állította, hogy ezt az időt „zenetanulással” és „operettírással” töltötte – Chris Owen

Nem meglepő, hogy kedvenc helyszíne a Kelet volt, a főhős pedig minden esetben egy fehér kalandor, mint például a Secret Service-ben (Titkosszolgálat): „Kaland. Az egész egy nap alatt. Laza fickó Hankowban. Megmenti a várost. Belép a brit titkosszolgálatához, hogy például ilyen parancsokat hajtson végre: »Giovinni Mukdenben kommunistákat izgat. Cselekedjen saját belátása szerint. C13«.”

Az igazsághoz persze hozzátartozik, hogy egyik próbálkozás sem volt meglepően eredeti: „Szerelmi történet. Franciaországba megy. Jólöltözött szajhával találkozik Marseille-ben. A nő felviszi egyszobás lakására, és ott élnek, de a tisztas polgárok tiltakoznak. Félreáll és a következő hajóval Amerikába megy, miután megszerzi régen várt örökségét.”

A pénztárkönyv 119. oldalán Ron elhatározta, hogy egy teljes regényt fog írni, aminek ugyan címet még nem adott. A történet így kezdődött: „A nap lustán pislogott a horizont felett, csillogó fénysugarakkal vetve át a hullámtörőn átcsapó habokon. A lagunna [sic!] hűvösen és kéken nyújtózott. A trópusi madarak hétköznapi egyhangúsággal szálltostak, a korallfehér homokon pedig két alak feküdt kiterülve. Két rongyos alak, néhány lábnyira egymástól...”

Ron angol nyelvtani ismeretei legalább annyira bizonytalanok voltak, mint helyesírása. Lassan kiderült, hogy a két alak (egy fiú és egy lány) egy hajótörés egyedüli túlélői. A lány a megszokott módon élesztgeti a fiút („Bob, Bob, szólalj meg, kérlek!”), amikor is Bob így szól: „Minnyájan [sic!] odavesztek, mind odavesztek, mind meghaltak és a hajó is elsüllyedt.”

Kettesben a paradicsomi lakatlan szigeten a természet megteszi a magáét, és örök, de teljességgel szűzies hűséget esküsznek egymásnak. Amikor azonban megmentik őket és visszatérnek az Egyesült Államokba, elválnak útjaik.

A történet – amit a 123. oldalon egy nemszeretem matematikai feladat firkálmányai szakítanak meg – végül könnyfakasztó viszontlátással fejeződik be egy San Franciscó-i szálloda halljában, ahol az ifjú pár közben jót nevet korábbi bolondságán.

Bár Ron elbeszélései még igen éretlenek voltak, az azért megmutatkozott, hogy valóban volt tehetsége a novellaíráshoz, mert a történetet ügyesen alakította, ami pedig az irodalmi stílus terén hiányzott, azt tisztán termelékenységével pótolta.

A Gold Star december 18-án ért vissza Guamra, és az ezt követő hetekben és hónapokban Ron csak úgy ontotta a novellákat és esszéket, egyik pénztárkönyvet töltve meg a másik után.

A bimbózó sci-fi író írógépe előtt pózol 1928-ban,
amikor szüleit meglátogatta Guamon

Édesanyja lefényképezte mint reményteli ifjú író, a házban az asztalnál ülve, ujjait egy hatalmas írógépen tartva, bár a valóságban Ron jobban szeretett nagy betűs, rendetlen kézírásával írni, amelyben gyakran szavakat, mondatokat, sőt, néha egész oldalakat húzott át, ahogy a munkával haladt.

Mint minden írónak, neki is voltak napjai, amikor valahogy nem ment:

„A nap forrón sütött, a levegő mozdulatlan volt, a pálmafák élénkzöldje szegélyezte a trópusi sziget partját...”

„A nap forrón sütött, a levegő mozdulatlan volt és James Thorpe kórházi tiszt végigfuttatta tekintetét kicsiny birodalmán...”

„A nap forrón sütött, a levegő mozdulatlan volt...”

„A nap forrón sütött, a levegő a kegyetlen zátonyt monoton zajjal csapdosó tenger kivételével mozdulatlan volt...”

Tizennyolc évesen Ron nyurga, pirospozsgás fiatalember volt, megfésülhetetlenül meredező vörös hajjal és szeplős bőrrrel, de úgy írt, mintha sokat tapasztalt világhi lett volna, gondtalan, verekedős, rámenős kalandor, aki a velejéig kiélvezi az életet. Ezt a képet rövid keleti utazásain szerzett igencsak szerény tapasztalatait felhasználva és ezzel túlfűtött képzeletének némi valószerű fényt kölcsönözve alakította ki.

Ettől úgy érezte, hogy képes az „álnok, hazug, kegyetlen, kiszámíthatatlan és cinikus Szerencse Istenasszonyáról” filozofálgatni, mintha olyan sokszor szenvedett volna maga is a szeszélyeitől: „E tréfacsinálók és démonok legnagyobbika sokakat a napfényből a felejtés mocsarába taszított, koldusokat királylyá tett, egy-egy elszuttogott szóval ezeket emelt fel és pusztított el, kinevette azokat, akiknek a sorsukat kellett volna uralniuk, és annyi embert ölt meg, hogy bőven elegen volnának a pokolba vezető végeláthatatlan utat megépíteni.”

E felnövekvő világhi csak akkor veszített magabiztosságából, amikor a másik nemmel kellett – finoman – bánnia. A történet, amely azzal a cífrá „A nap forrón sütött...” mondattal kezdődött, egy ápolóról szólt, aki a haditengerészetnél szolgált, és beleszeretett a bennszülött asszisztensnőjébe. „A lány sokatmondó pillantással leült vele szemben, és karcsú barna karját keresztbe fonta az ölében. Az ápoló ebben a pillanatban vette először észre, hogy a lány milyen szép. Néhány másodpercig hagyta magát elveszni a tiszta barna szempárban, majd hirtelen ő is leült a fűre. Kicsit meglepte a felfedezés, és szigorúan azt mondogatta magának: ez a lány bennszülött, bennszülött, *bennszülött.*”

Amikor végül annak rendje és módja szerint egymás karjaiba borultak („Halványan látta Marie-t a verandán, a következő pillanatban pedig már a karjai közt érezte...”), Ron a folytatást illetően bizonytalan volt. A következő négy sort sokszor áthúzta, hogy olvashatatlan legyen, majd abbahagyta az egészet.

Miután figyelmét ennyire elvonták képzeletének csodás utazásai, nyilván nem meglepetés, hogy nem vették fel a Haditengerészeti Akadémiára Annapo-

lisban. A matematika, amit amúgy sem szeretett, most végképp kicselezte.² Apja családott volt, de még mindig meg volt győződve arról, hogy fia be tud jutni az akadémiára. Hubbard főhadnagy guami szolgálata a végéhez közeledett, és tudta, hogy a következő szolgálati helye Washington D.C.-ben lesz, a haditengerészeti kórház pénztárosistjéként. Felfedezte, hogy a Swavely Előkészítő Iskola a virginiai Manassasban – ami még Washington D.C. területéhez tartozott – külön kurzusokat indított az Annapolisba felvételizők számára. A Guam és Manassas közötti hosszas táviratváltások után sikerült Ront beíratnia az 1929–30-as tanévre.

A Hubbard család 1929. augusztus végén tért vissza az Egyesült Államokba, és egyenesen a montanai Helenába utazott, az egész család legnagyobb boldogságára. (Visszatérésüket nem Ron vagyonos nagyapjának halála tette szükségessé, mint azt a 'hivatalos' életrajzok írják, hiszen Lafayette Waterbury még igencsak életben volt. Hatvanhét éves korában halt meg, 1931. augusztus 18-án.) May a trópusi klímát igen kimerítőnek találta, így különösen örült, hogy otthon lehetett, és Montana édes hegyi levegője járta át a tüdejét, ezért úgy döntött, hogy még marad egy kicsit, amikor Hubnak Washingtonba kellett vinnie Ront.

Szeptember 30-án Ron újra elkezdte az iskolát Manassas zöld lombjai közt. May Helenában leült a család ócska írógépehez, hogy szeretetteljes, de finoman korholó levelet írjon fiának.

Drága Ronaldom,

sokat gondolkodok rád és az első napokra az iskolában. Remélem, tetszik, és remélem, minden órára alaposan felkészülsz. Ne feledd, hogy fizetsz a tudásért, ezért tehát ne habozz bármit is megkérdezni, ha valamit nem értesz. Azt szeretném, hogy csak ezzel az egy dologgal foglalkozz – csináld végig az iskolát, és tedd le a felvételi vizsgát a végén. Az iskolai dolgokon kívül ne írogass semmit. Az iskolai kötelező olvasmányokon kívül ne olvass semmit. Ha végeztél az óráiddal, menj ki a jó levegőre, az egészséged miatt. Ha ragaszkodsz ehhez a szabályhoz, akkor sikerrel jársz.

Leírhatatlan, hogy mennyivel jobban érzem magam itt a hegyi levegőn. Csodálatos ez a váltás a trópusok után. Kár, hogy apu nem tudott jönni, mert olyan hamar munkába kellett állnia. De érted tette, úgyhogy amikor lógni akarnál, akkor gondolj arra, hogy apád a nehezen kiérdemelt szabadságát feláldozta azért, hogy téged oda juttathasson, ahol most vagy. Csak egyetlen módon fizetheted vissza, és az az, hogy jól viselkedsz. A te sikered a mi egyetlen életcélunk.

² L. R. Hubbard szolgálati auktái, az Egyesült Államok haditengerészete

May ezután az időjárásról, a kétnapos horgászútráról és arról a pisztrángról írt, amit fogott, és arról, hogy Toilie nagyon haragszik, mert Ron nem írt neki. A lelkére kötötte, hogy Ron szóljon, ha túracipőre van szüksége. „Alig várom már, hogy halljak az iskoládról... – írta végül. – Csókol és a legjobbakat kívánja Édesanyád.”

Hubbard főhadnagy szívből jövő reményei, hogy fia a nyomdokaiba lépjen a haditengerészetnél, hamarosan szertefoszlottak. A Swavelyben töltött első félév során Ron szemfáradtságra panaszkodva orvoshoz ment, ahonnan a haditengerészeti kórházba küldték kivizsgálásra. Itt kiderült, hogy erősen rövidlátó, és semmi esélye sincs, hogy a felvételhez szükséges egészségügyi követelményeknek megfeleljen Annapolisban. Közben May is megérkezett Helenából és beköltözött az Oak Crest-i kis házba Virginiában, amit Hub bérelt számukra. Esti beszélgetéseik során sokszor Ron miatt aggódtak: Hub borulátását még inkább növelte a tőzsdekrach, ami úgy látszott, hogy az egész országot katasztrófával fenyegeti.

Ron nem mutatott különösebb sajnálkozást, amikor kiderült, hogy többé szó sem lehet haditengerészeti karierről. A Swavelyben társszerkesztője lett az iskola havi lapjának, a *Swavely Sentinel*nek, közben pedig buzgón próbálta Anatol szerepét az *Epizód* című egyfelvonásos komédiában, melynek december 13-i bemutatójával indult a Swavely Színház évadja. Igazság szerint a színészkedés vagy az írás sokkal csábítóbb volt számára, mint a haditengerészet, bár ezt soha nem vallotta volna be apjának.

Mialatt Ron boldogan elmerült a swavely-i iskolai életben, apja többször kapcsolatba lépett a George Washington Egyetem felvételi felelősével, és arra próbált módot találni, hogy fiát hallgatóként bejuttassa. Hubbard főhadnagynak azt mondták, hogy ha Ron valamelyik elismert iskolában – szó volt például a Woodward Fiúiskoláról, a YMCA Washington D.C.-ben levő „strébergváráról” – megfelelő jegyeket produkál, akkor nem kell az egyetemi felvételi vizsgát letennie a bejutáshoz.

Ennek megfelelően 1930 februárjában Ront beírták a Woodwardba. Május elején tanulmányai rovására időt szakított arra, hogy tartalékosnak jelentkezzen a tengerészgyalogsághoz, két évvel megtoldva életkorát, foglalkozását pedig fényképészként határozva meg, ki tudja, miért. Nyilván nem zavartatta magát az ilyen apró hazugságok miatt, még hivatalos iratokon sem, hiszen büszkén aláírta szolgálati nyilvántartólapját, amivel megerősítette az összes tévedést, illetve személyleírását, mely szerint magassága 5 láb 10 és fél hüvelyk, súlya 165

font, szeme szürke, haja vörös, bőre vöröses. Hat héttel később érthetetlen módon őrmesterré léptették elő, ami még az ő önbecsülésének mértékéhez képest is meglepő.³

Kitűnően mutatja Ron érdektelenségét az igazság iránt az a kitartás, amivel minden idők legfiatalabb cserkészének vallotta magát. Amikor a Woodwardban az Országos Szónokverseny iskolai döntőjét megnyerte 'Az Alkotmány: az egyén szabadságának biztosítója' című beszédével, az iskolai újság természetesen nem mulasztotta el azt megemlíteni, hogy „annak idején Ron volt a legfiatalabb cserkész egész Amerikában”, bár egyáltalán nem volt magától értetődő, hogy ennek mi köze van a szónoki tehetségéhez.⁴

Szülei legnagyobb öröme Ron júniusban leérettségizett. Apja egy másik egyetemnek írt levelében büszkén írta: „Ronald éjt nappallá téve dolgozott, hogy a rengeteg vizsgára felkészüljön, és sikeresen letette valamennyit. Véleményem szerint lényegesen többet tanult meg, mint a középiskolában szokás, és az a tény, hogy hátrányos körülményei ellenére sikerrel járt, azt mutatja, hogy a lehető legjobb képességekkel rendelkezik az egyetemi és főiskolai tanulmányokhoz.”⁵ Hubbard főhadnagy láthatóan mindent megtett azért, hogy fia előtt több lehetőség is nyitva álljon.

1930. szeptember 24-én Ront felvették a George Washington Egyetem mérnöki karának első évfolyamára, az építőmérnöki szakra – arra a szakra, ami apja ötlete volt. Fénykép is készült róla az egyetemi évkönyv, a The Cherry Tree számára, amint az Amerikai Építőmérnökök Társulatának hallgatói csoportjában a hátsó sorban áll, elegáns öltönyben és pöttyös nyakkendőben, komoly tekintettel, hátrafésült hajjal, és furcsán előreálló ajkaival, amiről azonnal fel lehet ismerni, és ami néha szerencsétlenül lehangoló tekintetet kölcsönzött neki.

A Washington szívében lévő egyetemi negyed a harmincas évek kezdetén étellel teli hely volt, az alkoholtilalom és Amerika történetének legnagyobb gazdasági visszaesése ellenére. Az újságok tele voltak a szemétként élelem után kutató gyerekekről, kenyérért sorban álló lesóványodott emberekről szóló történetekkel, ugyanakkor az építőmérnök-hallgatók előtt fényes jövő állt, mert mindenki a technokrácia koráról, a technológia uralmáról beszélt, a Fehér Házban pedig a 'Nagy Mérnök', Herbert Hoover ült, néhány háztömbnyire az

³ Ugyanott

⁴ Azonosítatlan újságkivágás

⁵ Levél a South Eastern Egyetemnek H. R. Hubbardtól, 1930

egyetemi negyedről. New Yorkban az Empire State Building, a világ legmagasabb épülete közel állt már a befejezéshez, és büszkén hirdette az amerikai építőmérnökök zsenialitását, fantáziáját és fényes jövőjét.

Sajnálatos módon azonban Ron e szép jövőt némi keserőséggel nézte, mert a mérnökség nem dobogtatta meg a szívét, és ideje sem volt olyan tiszteletre méltó emberekre, mint az építőmérnökök. Miközben az unalmas egyetemi előadók a szerkezet- és feszültséganalízisről zümmögtek, Ron képzelete a képregények kalandos világát járta, amelyek akkor kezdtek az amerikai tömegkultúrára hatni. Vágyaktól fűtött fantáziáját még mindig kémekek és kommisszárok, kalózok és hadurak népesítették be, és vagyonos angol katonák makulátlan ajánlólevelekkel és a lehető legmerevebb arckifejezéssel néztek farkasszemet valószínűtlenül titokzatos kínaiakkal.

Édesanyja tanácsa („Az iskolai dolgokon kívül ne írogass semmit.”) hamar feledésbe merült, amint jegyzetfüzete egyik oldala a másik után telt meg kalandos történetekkel, amelyek rendszerint Keleten játszódtak, és amelyeket minden alkalommal láthatóan nagy sietséggel írt, mintha alig bírta volna kivárni a végkifejletet. Irodalmi érdeklődése természetesen az egyetem hetilapja, a *Hatchet* szerkesztőségéhez vonzotta, de csak riporteri állást kapott, pedig magát tökéletesen alkalmasnak találta a szerkesztői munkára, így aztán ezt az alacsony beosztást csak néhány hónapig volt képes elviselni 1931 tavaszán.

Mindazonáltal belehabarodott az akkor még gyermekcipőben járó vitorlázórepülő-sportba és a repülés gondolatába, és az újságnál élvezett befolyását arra használta, hogy felkeltse az érdeklődést az egyetemi vitorlázórepülő-klub létrehozása iránt. 1931. április 1-jén a *Hatchet* arról számolt be, hogy a George Washington Egyetemi Vitorlázórepülő Klub hamarosan megtartja alakuló ülését. A klub elintézte, hogy egy Berliner gyakorlógépet használhassanak, és egy motoros vitorlázógép vásárlását is betervezték, hogy a hallgatókat motoros repülésre is képezhessék. Minden érdeklődőt – írta végül a riport – szívesen lát L. Ron Hubbard a *Hatchet* szerkesztőségében.

Ezt követően Ron gondoskodott arról, hogy a vitorlázórepülő-klub tevékenységéről az újság részletesen beszámoljon. Április 15-én az újság megírta, hogy „számos egyetemi hallgatót, aki járatos a vitorlázás és a motor nélküli repülés tudományában” várnak a másnapi alakuló ülésre. Április 22: „A Vitorlázórepülő Klub megkezdi a gyakorlást a Kongresszusi Repülőtéren.” Május 13: „A Vitorlázórepülő Klub tagjai a levegőbe viszik az elméletet.”

Mialatt a George Washington Egyetemen tanult, Hubbard megtanult vitorlázó repülőgépet vezetni. Az egyedülállóan találó 'Villám' becenevet kapta és örült, ha 'repülő fenegyereknek és ejtőernyőművésznek' titulálták

Ron imádta a vitorlázórepülést, és sok időt töltött Marylandben a rockville-i Kongresszusi Repülőtéren, folyton reménykedve, hogy sikerül elhappolnia egy extrarepülést és felvontatást az öreg Forddal. Soha nem habozott, ha egy felszállás miatt lógnia kellett valamelyik óráról, és évfolyamtársaira hagyatkozott, akik nagyjából összefoglalták számára az elmulasztott óra tartalmát. Nem ez volt az ideális út az építőmérnöki diploma felé.

Bár Ront a vitorlázórepülő-klub elnökévé választották, fennállt a veszély, hogy a helyettese, egy bizonyos Ray A. Heimburger felülmúlja, mint ahogy azt a *Hatchet* riportjai mutatták. A május 13-i történet leírta például, hogy Heimburger volt az első klubtag, aki kioldotta a vonatókötelét a levegőben, negyven láb magasságban, miközben Ron még mindig „a levegőben való megfordulás művészetét gyakorolta”. Einstein elmélete, idézték Ront, „nokedli a motor nélküli repülő irányításához képest”. Néhány héttel később Heimburger második helyezést ért el a baltimore-i Curtis Wright Légibemutató célrarepülő versenyén, egy másik egyetemi hallgató harmadik helyezett lett, míg Ront még csak meg sem említették.

Ha volt is féltékenység az elnök és helyettese között, akkor azt július 13-án biztosan félretették, amikor is mindketten sikeresen letették a repülővizsgát a Kongresszusi Repülőtéren. A vizsgáztató – átlagos eredménynek számító – 85 pontra értékelte Ront, aki így megkapta a 385. számú Kereskedelmi Vitorlázó-

repülő Jogosítványt.⁶ Addigra már 116 felszállás volt a háta mögött, ami jól mutatja, hogy milyen sok időt szánt a repülősporra a vitorlázórepülő-klub működésének első két hónapjában.

Talán nem meglepő, hogy Ron iskolai eredményei közel sem voltak olyan fényesek, mint vitorlázórepülő sikere, és a második félév végi jegyei is igen siralmasak voltak. Testnevelésből ötöse volt, angolból négyese, mechanikából hármasa, kémiából kettese, németből és analízisből pedig megbukott. Félévi átlaga kettese volt, amittől szülei messze nem voltak elragadtatva. Meg voltak győződve arról, hogy Ron ennél többre képes.

Miután apjától megkapta a magáét, miszerint a második évben komoly javulást várnak el tőle, Ron Washingtonból a michigani Port Huronba ment nyaralni, ahol Philip Browning nevű barátjának segített egy vitorlázórepülő-iskola vezetésében. Ott-tartózkodása alatt Browning Ront egy kis műrepülőgép vezetésére taníttatta, annak ellenére, hogy Ronnak soha nem volt jogosítványa motoros repülőgépre.⁷

Ron még Port Huronban volt, amikor augusztusban megérkezett hozzá nagyapja halálhíre. Az egész család Helenában gyűlt össze a temetésre – ott volt mind a hat Waterbury-lány (Hope 1928-ban születéskor meghalt) férjükkel és gyermekeikkel egyetemben, és Ray is eljött a feleségével Kanadából. Lafe-et a hegyek és a város között félúton, egy csendes mezőn fekvő Forestvale Temetőben temették el. Ron a temetés után azonnal visszatért Washingtonba és jelentkezett a 20. Tengerészgyalogos Tartalékos Ezrednél éves kiképzésre, ahol kiváló minősítést kapott katonai képességeire, engedelmességére és józanságára.⁸

1931. szeptember 13-án, vasárnap reggel az Ohio-beli Preble megyében a kis földművelő közösség, Gratis jóra való polgárai arra lettek figyelmesek, hogy a derült égből előbukkan egy dupla szárnyú repülőgép, és leszáll a városkától keletre egy mezőn. A két pilóta, ahogy azt a *Preble County News* hitetlenkedő beszámolója leírta, Philip Browning és „L. Ron ‘Villám’ Hubbard repülő fenegyerek és ejtőernyőművész” volt.

Az újság arról is beszámolt, hogy a két pilótának azért kellett landolnia, mert elfogyott az üzemanyag. George Swisher, akinek a farmján leszálltak, hidegvérű fickó lehetett, mert első szavai állítólag ezek voltak: „Mit tehetek magukért, fiúk?” Miután a ‘repülő fenegyerek és ejtőernyőművész’ elmagyarázta,

⁶ Repülőgép-vezetői jogosítvány másolata, Szövetségi Repülési Hivatal, 1986. május 12.

⁷ Ugyanott

⁸ L. R. Hubbard szolgálati aktái, az Egyesült Államok Haditengerészete

mi a probléma, egy segítőkész helybeli – akit Raymond Boomershine-nak hívtak – felajánlotta, hogy elszalad a városba üzemanyagért.

„Közben egyre többen jöttek. Mind azt akarták tudni, nincs-e szükségünk segítségre. Mondtuk, hogy meg kellene fordítani a gépet. Erre mind – vasárnapi ünneplőruhában – megfogták a gép farkát és megfordították. Addigra visszaért Raymond Boomershine a benzinnel és segített megtölteni a tankot. Fizetni akartunk neki, de tiltakozott, mire a barátom azt mondta: »Nem is tudom, hogy köszönjük meg.« Mire Raymond: »Hát, ha úgy vesszük, tulajdonképpen mindig szerettem volna egy ilyen izével repülni. Mit szólnának egy körhöz?« Na innentől aztán nem volt megállás. Mindenkinek jutott egy repülés családostul.”⁹ – emlékezett Ron.

A *Preble County News* szerint összesen harminchat „vállalkozó szellemnek” jutott azon a vasárnapon a sétatrepülésből, de addigra úgy besötétedett, hogy repülőink nem tudtak továbbindulni. Mr. és Mrs. Luther Kiracofe-nál töltötték az éjszakát, és következő nap „elrobogtunk St. Louis felé, még több kalandnak nézve elébe”.

Ugyanazon a napon, amikor Ron St. Louis felé robogott, a George Washington Egyetemen „tanulmányi próbaidőre” bocsátották rossz jegyei miatt. Amikor végre visszatért Washingtonba, Ront nem izgatta különösebben ez a megszorítás, mivel továbbra is energiája nagy részét a vitorlázórepülő-klubnak szentelte, abban a reményben, hogy sikerül elegendő pénzt gyűjtenie egy gyorsabb repülőgép megvételéhez.

Néhány évvel később Ron a szokásos öntelt stílusában alaposan kiszínezve mesélte el annak történetét, hogy hogyan ábrándult ki az építőmérnöki hivatásból: „Van néhány igen gyenge eredményű vizsgabizonyítványom, ami bizonyítja, hogy néhány évig építőmérnöknek tanultam. Építőmérnöknek lenni abban az időben nagyon vonzó dolog volt. Volt szerencsém találkozni jó néhány nemezkalapos fickóval Crabtowntól Timbuktuig, akik rendkívül színes életüket teodolitba kukucskálva töltötték. De sajnos addigra engem a Földrajzi Társulat elküldött Maine-be, hogy az elveszett kanadai határt megkeressem. Hétféle rovar csípte és mocsarak sara fedte testem, kukoricamálén éltem és rögtön láttam, hogy az építőmérnök túl sok időt tölt túl kevés helyen, így aztán hamar kivertem a fejemből az analízist meg a logarlécet.”¹⁰

Ron jegyei a következő félév végén sem mutattak javulást, így továbbra is próbaidőn maradt. Ennek ellenére a Fi Théta XI Mérnöki Szakmai Baráti Kör

⁹ *Preble County News*, 1983. július 21. (az eredeti cikk utánnymása)

¹⁰ *Adventure*, 1935. október 1.

tagjává választották, és szmokingos, fekete nyakkendő, keménygalléros fénykép is készült róla az évkönyv számára, mintha csak szent elhatározása lett volna, hogy a baráti kör többi tagjához hasonlóan a hídépítést választja hivatásául.

1932. január 8-án este Ron a nyolcszáz mulatozóval együtt részt vett az első Mérnökbálon a washingtoni Shoreham Hotelben. A tánchoz a Red Anderson zenekar szolgáltatta a zenét – akkoriban volt nagy sláger a Mood Indigo, a Goodnight Sweetheart, a Minnie the Moocher és a When the Moon comes over the Mountain, a kabaréban pedig fellépett a Troubadours, Trimble Sawtelle rendezésében. A *Hatchet* Ront is a szervezőbizottság tagjai közt említette, a bált pedig „kifejezetten” sikeresnek ítélte.

Ennél azonban sokkal fontosabb esemény volt Ron életében első cikkének megjelenése. A *Sportsman Pilot* magazinban megjelent Hátszélfrász című cikk az amerikai közép-keleten Philip ‘Flip’ Browning barátjával tett kalandos repülő-útjáról szólt. „Három hét szabadidőnk volt, mielőtt az egyetemi taposómalomba újra be kellett állnunk – írta. – Rendelkezésünkre állt egy Arrow Sport duplaszárnyú repülőgép, két fogkefe, és négy viszketeg talp... Gondosan becsomagoltuk az »útravalót«, befoltoztunk egy lyukat a felső szárnyon és útra keltünk, hogy négy-öt államat végigrepüljünk, s csak a szél mutassa az irányt.”

A gratisi kényszerleszállás nyilván nem volt említésre méltó, de lehet, hogy csak azért, mert látványos, sőt valószínűtlen eseményből amúgy sem volt hiány. Az indianai Newportban például megálltak tankolni, de egy sáros mezőn lera-gadtak. „Kimásztam, hátha Flipnek egyedül sikerül felszállnia. A fél mezőre szükség volt, hogy a sáros Sparrow végre a levegőbe emelkedjen, és amikor sikerült egy kicsit magasabbra emelkednie, fölém kormányozta a gépet, és lekia-bált, hogy nem messze van egy másik mező. Miután sikerült a pocsolyába lökni és így elhallgattatni a seriffet, aki le akart csukni birtokháborításért, felugrottam egy teherautóra és elrobogtam Flip legújabb leszállópályájára, ha azt annak lehet egyáltalán nevezni. A második mező egy kicsit jobb volt, mint az első, és harmadik próbálkozásra végre sikerült a levegőbe erőltetni a Sparrowt, éppen időben ahhoz, hogy megpillantsunk a légszavár előtt kilenc láb magasan egy telefontetét. Flip lenyomta a gép orrát, és a vezeték szűk egylábnyra suhant el a fejem felett...”

1932 elején végül minden remény szertefoszlott arra nézve, hogy Ron valóban hozzáfogjon a tanuláshoz, mert a *Hatchet* bejelentette, hogy havi rendszerességgel *Irodalmi Figyelőt* kíván megjelentetni. Több se kellett Ronnak, hogy még jobban elhanyagolja fásasztó mérnöki könyveit, hanem inkább novellákat

írt, és átnézte a több száz korábban írt történetet, hogy valami kiadásra alkalmasat találjon.

Ron szempontjából teljesen magától értetődő volt, hogy az *Irodalmi Figyelő* nem jelenhet meg L. Ron Hubbard írása nélkül, és az első szám, amely 1932. február 9-én jelent meg, tartalmazott egy novellát, Ta címmel – a főszereplő neve után. A novella egy tizenkét éves kínai katonagyerekről szól, aki hosszú menetelés után egy szurony hegyén leli véres halálát. Ron első novellája nyilván sikert aratott, mert a harmadik számban egy újabb vérszomjas Hubbard-írás jelent meg, a „Leterítve”. A történet ezúttal egy vízi ütközetről szól, a fej nélküli hullákkal teli Jance-folyón, amely a HMS Spitfire parancsnokának fájdalmas halálával végződik.

Májusban Ron megnyerte az *Irodalmi Figyelő* drámaversenyét a „Mosolygó isten” című egyfelvonásosával. A történet egy csingtaói kávéházban játszódik a kommunista Kínában, a stílusa pedig valahol Csehov és egy bohózat között lebeg bizonytalanul. A darabban szerepel egy fehérórosz tiszt, aki a szeretőjével a függöny mögött rejtőzik el, hogy megmeneküljön egy zsarnok hadúr karmaitól.

Ron elégedett volt, mert elismerték munkáját, de addigra már egy új és még kimerítőbb vállalkozásba fogott, ami egy időre minden más érdeklődését háttérbe szorította, még a vitorlázórepülést is. Azt tervezte, hogy ‘expedíció’ vezet a Karib-tengerre.

Más, kevésbé nagyravágyó hallgatótársai esetleg inkább hívták volna a vállalkozást ‘nyári kirándulásnak’, de nem így Ron. Nála ez az utazás sem maradhatott el egy teljes értékű expedíciótól, amit természetesen Ron vezet. Már ki is talált egy kellően hangzatos elnevezést: Karib-tengeri Mozgófilm Expedíció. Az expedíció némileg kétes tudományos célkitűzése az volt, hogy feltárják és filmre vegyék a kalózok „dél-karib-tengeri erődtímenyeit és bűvöhelelyeit” és hogy „összegyűjtsék mindazt, amit össze szokás gyűjteni a múzeumi kiállításokhoz.”¹¹

Az ‘expedíció’ háttere az volt, hogy Ron és barátja, Ray Heimbarger Baltimore-ban a kikötőben felfedeztek egy nagy, öreg négyárbocos szkúnert, a Doris Hamlint, amit nyáron ki lehetett bérelni. A kétszáz láb hosszú és 1061 tonnás hajót soha nem szerelték fel motorral, így aztán nem is volt túl kelendő. Ron hosszasan elbeszélgetett a hajó kapitányával, Fred Garfielddal, és úgy számolta,

¹¹ *Hatchet*, 1932. május 24.

hogya ha sikerülne körülbelül ötven diákot összegyűjtenie, akkor kibérelhetnék a Doris Hamlint a nyári szünetre. Végül is, érvelt Ron, az akkor tetőző tizenhárommillió munkanélküliség mellett az ember nemigen számíthat nyári munkára. Nem tartott sokáig, amíg elegendő önkéntest sikerült összegyűjtenie, ami Ron lelkesedését, szervezőtehetségét és üzleti szellemét dicséri.

Az első híradás a tervezett expedícióról 1932. május 24-én jelent meg a *Hatchet*-ben, szerző nélkül, de a cikk magán viselte L. Ron Hubbard szóvirágos stílusának minden jellemzőjét. „A közhiedelemmel ellentétben – kezdődött a cikk – a nagy vitorlášhajók kora nem járt le, és a romantika sem hajlandó kihalni – legalábbis ötven ifjú világljáró úriember számára nem, akik június 20-án Baltimore-ban vitorlát bontanak a Doris Hamlin szkúnerrel és a Déli-Karib-tenger felé veszik újtukat...”

L. Ron Hubbard szerint „a dél-karib-tengeri kalózok erődítményei és búvóhelyei évszázadokon át elfeledve és elhagyatottan heverték a dzsungelben, és ezidáig senki sem tett kísérletet, hogy átvágja magát az őserdőn, és megkeresse Teach, Morgan, Bonnet, Bluebeard, Kidd vagy Sharp kastélyát... Most e világljáró úriemberek csoportja ott fogja újra megeleveníteni a világot néhány száz éve még rettegésben tartó jeleneteket, ahol a nap a pálmafák tetejéről forró levegőt korbácsol – azzal a különbséggel, hogy ezúttal minden a szikrázó celluloidszalag kedvéért történik. Szabadidejükben, ha egyáltalán lesz ilyen, füstöt és tüzet okádó vulkánokat fognak megmászni, vadászni fognak a dzsungel sűrűjében, és a levegőben lövik majd a repülőhalakat...”

A felfedezésen és a kalózz jelenetek „felelevenítésén” kívül (amelynek tudományos haszna legalábbis kérdéses), a „világljáró úriemberek” tervbe vették értékes botanikai minták gyűjtését, cikkek írását utazási magazinok számára, illetve számos rövidfilm készítését. „A forgatókönyvek helyben íródnak, összhangban az adott sziget legendáival, amelyet azonban alapos kutatás előz majd meg a hajónak a kalózkokról szóló hiteles irodalommal teli könyvtárában.”

Az útiterv hasonlóan zsúfolt volt – a száznapos utazás alatt tizenhat kikötőben akartak kikötni Martinique, Dominika, Guadeloupe, Nevis, Montserrat, St Croix, Vieques, Puerto Rico, Haiti, Jamaica, Gonave, Tortue szigetén és a Bahama-szigeteken. Tapasztaltabb expedícióvezetők egy pillanatra alighanem elgondolkodtak volna, hogy vajon lehetséges-e ötezer mérföldet hajózni száz nap alatt egy öreg, motor nélküli négyárbcossal, de Ront fűtötte huszonegy évének összes lelkesedése, ezért eszébe sem jutott, hogy bármiféle kevésbé nagyra törő tervvel foglalkozzon.

Az expedíció látszólag komoly támogatást tudhatott maga mögött. Szó volt arról, hogy a Michigani Egyetem technikai segítséget nyújt, valami köze a Carnegie Intézetnek és a Metropolitan Múzeumnak is volt a dologhoz, a fedélzetre tettek egy hidrolánt, hogy légifelvételeket készíthessenek, a Fox Movietone és a Pathé News versengett a megfilmesítési jogért, a *The New York Times*sal pedig a fényképek megvásárlására szerződtek. Az expedíció tagjai a különféle jól jövedelmező megállapodások hasznain később megosztottnak, mondták.

Az ifjú Ron Hubbardnak meglehetősen nagy felfordulást sikerült csinálnia, így a Doris Hamlin a mérhetetlen optimizmus szellemében hajózatott ki Baltimore-ból 1932. június 23-án, a tervezetthez képest csupán néhány nap késéssel. Amint a szkúner kisiklott a kikötőből, kibontotta négy hatalmas vitorláját és a Chesapeake-öböl felé fordult, mindenki azt hitte, hogy nagy kaland küszöbén áll. Ron szélborzolta hajával éppolyan széles vigyorral állt a hajó orrában, mint társai, annak ellenére, hogy tíz „világjáró úriember” az utolsó pillanatban különböző hátsó gondolatoktól vezérelve visszalépett, amitől az expedíció – ahogy Ron később rosszat sejtve jellemezte – „kényes pénzügyi helyzetbe” került.

Washingtonban augusztus 5-ig semmit sem tudtak az expedícióról, míg végül a *Hatchet* hírül adta, hogy a szkúner július hatodikán „épen és egészben” megérkezett Bermudára. A riport egy levélből – feltehetőleg Ron leveléből – is idézett, amely a kezdeti nehézségeket ecsetelte: „Pokolian nehezen jutottunk ki a Chesapeake-öbölből, mert a szél örült módra fújt az ellenkező irányba. Ezek után néhány nap szélcsend következett. Aztán egyenletes szél támadt, mi pedig a vitorlát a szélnek feszítettük és szépen haladtunk. De a szél hatalmas viharba sodort minket, és két napig össze-vissza hánykolódtunk a tengeren, amitől aztán majdnem mindenki tengeribeteg lett. Végül egy kicsit nyugalmasabb lett, és az utolsó három napban hajónk nyolc-kilenc csomóval szelte a tengert.”

A levél nem szolgált magyarázattal arra nézve, hogy miért volt a Doris Hamlin két héttel baltimore-i indulása után Bermudán, hatszáz mérföldnyire az Atlanti-óceánon, legalább olyan messzire Martinique-től, az első tervezett kikötőtől, mint Baltimore-tól. Erre a kérdésre szeptember elejéig nem is érkezett meg a válasz, amikor is a Doris Hamlin, három héttel tervezett hazatérése előtt, újra kikötött a Chesapeake-öbölben. Garfield kapitány, aki nem volt a szavak embere, de harminc év hajós tapasztalattal dicsekedhetett, keserűen kijelentette, hogy „ez volt életem legborzasztóbb hajóútja”.

Még Ron sem tudta elkendőzni, hogy a Karib-tengeri Mozgófilm Expedíció maga volt a katasztrófa, bármennyire is próbált jó képet vágni a dologhoz. Kezdetől fogva minden balul ütött ki: nem sokkal azután, hogy elhagyták az Egye-

sült Államok keleti partjait, a viharok messze eltérítették a hajót tervezett útvonalától, Garfield kapitány pedig közölte Ronnal, hogy ki kell kötniük Bermudán vizet vételezni, mert az ivóvíztartály kilyukadt. Ron, aki tudta, hogy a közös pénz alig fedezi a költségeket, megspórolandó a kikötői díjakat azt parancsolta a kapitánynak, hogy a szigettől távolabb horgonyozzon. Garfield nem engedelmeskedett. Heves vita következett, de a vén tengeri medve nem tűrte, hogy egy huszonegy éves zöldfülű parancsolgasson neki, és szépen behajózott Bermuda kikötőjébe.

Itt, az első kikötés alkalmával, az expedíció tizenegy tagja bejelentette, hogy köszönik szépen, de elégük van a kalandból, és haza akarnak menni. Ron szerint „felfordult a gyomruk az enyhén háborgó tengertől”. Az is kiderült, hogy a hajó szakácsa is tengeribeteg lett, Ron kirúgta, és két bermudait vett fel helyettük. Mire kifizette a szakácsot, rendezte az ivóvízszámát, a kikötés és a révkalauz díját, a Karib-tengeri Mozgófilm Expedíció közel került ahhoz, hogy elfogyjon a pénze, mielőtt még a Karib-tengerre ért volna.

Amint Martinique felé hajóztak, két nappal azután, hogy Bermudát elhagyták, Ronnak feltűnt, hogy az összes ivóvíz, amit felvettek, elszivárgott, és a kapitány és Ron viszonya is egyre feszültebb lett. A Doris Hamlin tizenhét nap múlva ért Martinique-ra, napra pontosan egy hónappal Baltimore-ból való elindulása után.

Még alig csobbant a horgony az – egykor a sárgalázcóról híres – Fort de France-öbölben, néhány további „világjáró úriember” távozott a hajóról és egyedül hazaindult, miután nem érdekelte őket a további világjárás Ron társaságában. Amint ők a parton voltak, Ron úgy döntött, hogy most megleckézteti az egyre önteltebb kapitányt. Kijelentette, hogy az ivóvízbotrány után nem hajlandó több pénzt adni a kapitánynak. Garfield kapitány az orra alatt fenyegetően mormolva elballagott.

A fejlemények híre hamar a hattagú legénység fülébe jutott, akiket Ron korábban kedvesen „vén tengeri medvéknek” titulált. Amikor a fizetésük került veszélybe, vérszemet kaptak, és azt követelték Rontól, hogy egy összegben és előre fizesse ki a bérüket. A gyors ütemben bomladozó expedíció vezetője igyekezett kiengesztelni őket, és megígérte, azonnal táviratozik haza, hogy sürgősen küldjenek még pénzt.

Eközben Garfield kapitány is elküldte a maga kis táviratát – a Doris Hamlin tulajdonosainak, azzal az üzenettel, hogy a hajó bérleti díja veszélyben forog. A válasz gyors volt és egyértelmű. Megparancsolták Garfieldnak, hogy azonnal hozza vissza a hajót Baltimore-ba. Ron könyörgött, hogy várjon még egy kicsit,

esküdözött, hogy van elég pénz, fenyegetőzött, hogy bírósághoz fordul kártérítésért, próbált a kapitány jobbik énjére hatni – mind sikertelenül. Elkeseredésben kiment a partra, és az amerikai konzultól kért segítséget Fort de France-ban, aki közölte vele, hogy nincs mit tenni.

A Doris Hamlin felszedte a horgonyt, és anélkül indult haza, hogy akár csak egy kalóztanyát is feltárt volna. A „világjáró úriemberek” pedig a szkúner korlátjánál állva szomorúan nézték, ahogy a sziget, amit annyira szerettek volna látni, lassan eltűnik a hajó mögött a horizonton. „Amikor elhagytuk Martinique-ot – vallotta be Ron –, az egész utazás nagy fordulatot vett. A hangulat a béka feke alatt volt.”

Garfield kapitány kénytelen volt a Puerto Ricó-i Ponce-ban kikötni, hogy élelmet és vizet vegyenek fel, Ron pedig kiment a partra, hogy még egy utolsó próbálkozást tegyen az expedíció megmentésére. A Ponce Kikötői Hivatalban közölték vele, hogy beperelheti a Doris Hamlin tulajdonosait, de az hónapokig is eltarthat. Így aztán szomorúan beletörődött a vereségbe, és a megmaradt „világjáró úriembereket” a hajó minden tiltakozásuk ellenére visszavitte Baltimore-ba.

Miután visszatért Washingtonba, Ron írt egy beszámolót a *Washington Daily News* számára az expedíció nehézségeiről, amiben igyekezett Garfield kapitányt a lehető legrosszabb színben feltüntetni. Hogy elejét vegye a szóbeszédnek, miszerint az expedíció bukás volt, Ron megszokott rapszodikus stílusában így fejezte be a cikket:

„E nehézségek ellenére is nagyszerű nyarunk volt. Mindannyian napbarnítottak és egészségesek vagyunk, és valami olyasmiben volt részünk, ami kevés embernek adatik meg ebben a rohanó világban – érezhettük azt a felemelő érzést, amikor a mélykék tengeren a fahajó fehér szárnyain suhan keresztül a látóhatáron.”

Mire Ron és Ray Heimburger 1932. szeptember 12-én hozzáfogott, hogy a *Hatchet* számára riportot írjon, a Karib-tengeri Mozgófilm Expedíció a csodával határos módon valamiféle diadallá alakult át. Az útiterv megkurtyítását a lassú hajóval, az előre nem látott költségekkel és a tapasztalat hiányával magyarázták, és „annak ellenére, hogy az expedíció pénzügyileg bukást jelentett, a kalandok és az elért tudományos eredmények az összes veszteséért komoly jóvátételt jelentettek.”

A tudományos eredményekhez sorolták a sokféle növényi és állati mintából álló gyűjteményt a Michigani Egyetem számára, amelyek közül némelyik „igen ritka” volt, a Vízrajzi Hivatalnak biztosított víz alatti filmfelvételeket, illetve „a különböző szigetek természetes életformáinak széles körű tudományos kutatását”. A beszámolók szerint a *The New York Times* fényképeket vásárolt az expedíciótól.

A cikk egészen rózsás színben festette le az életet a Doris Hamlin fedélzetén, sőt, finoman célzott a parton megesett romantikus afférokra is: „A hajó fedélzetén a fiúk sakkal, briddzsel, röplabdabajnoksággal satöbbi ütötték agyon az időt, a parton pedig – amikor éppen nem cápára vadásztak vagy szigonyozni indultak, és nem izgalmasabbnál izgalmasabb helyeket kerestek fel – a kikötők barna szemű senioritái mulattatták őket.”

Mindent egybevetve a riport úgy találta, hogy az expedíció semmiben sem maradt el egy „dicsőséges kalandtól”.

Érdekes, hogy nyoma sincs annak a rengeteg tudományos célú adománynak, amiről Ron a Karib-tengeri Mozgófilm Expedíció nevében beszélt. A Vízrajzi Hivatal semmiféle adattal nem rendelkezik a víz alatti felvételeket illetően,¹² a Michigani Egyetemen sehol sem találják azokat a mintákat, amelyeket a „világjáró úriemberek” hoztak újtukról,¹³ és a *The New York Times* archívumaiban egyetlen utalás sem található arra nézve, hogy fényképeket kívántak volna vásárolni az expedíciótól, de még arra sem, hogy az újság valaha is hallott volna az expedíció létezéséről.¹⁴

Hasonlóképpen misztikus köd lebegi körül a Nyugat-Indiai Ásványtani Kutatóexpedíciót is, azt az „igazi, úttörő kutatómunkát”, amely „rég korok nagy kutatói nyomában” járt, és amelynek során Ron állítólag elvégezte Puerto Rico első ásványtani felmérését. Ez valóban figyelemre méltó eredmény lett volna egy huszonegy éves építőmérnök-hallgató számára, de sem az Egyesült Államok Földrajzi Kutatóintézete,¹⁵ sem a Puerto Ricó-i Természeti Erőforrások Minisztériuma,¹⁶ sem pedig Dr. Howard Meyerhoff, a Puerto Ricó-i Egyetem vendég-professzora nem hallott még róla.¹⁷

Amikor Ron hazatért a Karib-tengerről, rá kellett eszmélnie, hogy másodéves jegyei a George Washington Egyetemen katasztrófálisak voltak: négyes an-

¹² Levél a Haditengerészet Oceanográfiai Hivatalától, 1970. június 22.

¹³ Levél a Michigani Egyetemtól a szerzőhöz, 1986. április 23.

¹⁴ Levél a *The New York Times* archívumának igazgatójától a szerzőhöz, 1986. április 14.

¹⁵ Jelentés Clifford Kaye-től, az Egyesült Államok Földrajzi Kutatóintézetétől, 1970. június 22.

¹⁶ Levél a Természeti Erőforrások Minisztériumától, San Juan, 1979. október 10.

¹⁷ Levél Dr. Meyerhofftól, 1980. február 11.

golból, de kettes analízisből, elektro- és mágneses fizikából, és megbukott molekuláris és atomfizikából. Lehet persze, hogy egyáltalán nem volt meglepve, és úgy vélte, hogy miután a diplomával kapcsolatos esélyei gyorsan fogytak, nincs értelme még egy évet elvesztegetni egy olyan szakma tanulásával, ami egyáltalán nem érdekli. Amikor elérkezettnek látta a megfelelő pillanatot, bejelentette szüleinek, hogy elege van az építőmérnökségből, és nem megy vissza az egyetemre.

May és Harry Hubbard majd elsüllyedtek szegényükben. Az ő szemszögükből nézve fiuk eltékozolta az utolsó esélyt, hogy egy komoly hivatást választhasson és sikeres legyen az életben. Hiába könyörögtek neki, hogy gondolkodjon felelősen, menjen vissza az egyetemre, tanuljon keményen és szerezzen diplomát, Ron hajthatatlan maradt.

Hubbard főhadnagy végül beletörődött, hogy Ront nem lehet meggyőzni, és körülnézett, tud-e valami értelmeset találni, amivel fiát le lehet foglalni, amíg megint hajlandó lesz normális pályát választani. Azt azonban komolyan megakart tiltani Ronnak, hogy az idejét történetek firkálására pazarolja. Még mindig a haditengerészeti kórházban dolgozott ellátótisztként, és ott hallotta, hogy a Vöröskereszt önkénteseket keresett Puerto Ricóba. Október 13-án levelet írt a Haditengerészeti Hivatalnak, és kérvényezte, hogy fia San Juanba utazhasson, ezzel a megjegyzéssel: „Azért küldöm a fiamat Puerto Ricóba, hogy szolgálatait felajánlhassa a szigeten az Amerikai Vöröskereszt segélytevékenységéhez.” Két nappal később megkapta az engedélyt.

1932. október 23-án Ron jelentkezett a haditengerészet egyik szállítóhajója, a USS Kittery fedélzetén, a virginiai Norfolkban, hogy Puerto Ricóba utazzon. Utastársai között volt többek közt néhány ápolónő és az Amerikai Vöröskereszt igazgatójának felesége. Még a tengeren volt, amikor a *Sportsman Pilot* novemberi számának olvasói egy újabb L. Ron Hubbard-cikket olvashattak, ezúttal kalandos megmeneküléseiről a vitorlázó repülőgéppel. Elmesélte „a legszörnyűbb rémálmot, amiben részem volt” – amikor gépének négyszáz láb magasan letört a szárnya, és azon küszködött, hogy ne kezdjen pörögni, és végül, amikor lezuhant, „annyi drót tekeredett a nyakam köré, hogy hosszú hetekig képtelen voltam gallért hordani”. Néhány héttel később szerényen azt is hozzátette, hogy nem hivatalos világrekordot állított fel, amikor vitorlázó repülőgéppel tizenkét percnél átrepült nyolvan mérföldes sebességgel azonos magasságban.

A USS Kittery november 4-én érkezett meg a Puerto Ricó-i Port au Prince-be.

A hajónaplóból kitűnik, hogy L. R. Hubbard és utastársai elhagyták a hajót, de addigra Ronnak már más tervei voltak, nem az önkéntes segélyszolgálat. Va-

lahol a virginiai Norfolk és Port au Prince között Ron úgy döntött, hogy nem foglalkozik a Vöröskereszttel, inkább nyakába veszi a hegyeket és aranyat keres, amit meggyőződése szerint a „konkvisztádorok” hagytak hátra a szigeten.

Később azt állította, hogy hat hónapon keresztül Puerto Ricóban kutatott: „Abban a biztos tudatban, hogy a konkvisztádorok aranyat hagytak maguk után, elhatároztam, hogy megkeresem... Fél év, vagy talán több is eltelt, ezalatt megállás nélkül kutattam, elkoptattam a tenyerem a mintavevő szerszámokkal, végigturkáltam néhány száz zsáknyi ércet, visszajöttem, kész, ennyi.”¹⁸

Lehet, hogy igazából nem az arany megtalálásának lehetősége izgatta, hanem egyszerűen menekülni akart a Vöröskereszt kellemetlen szorításából. Miután visszatért az Egyesült Államokba, egy cikkben így fogalmazott: „Romantikus dolog arany után kutatni a konkvisztádorok nyomában, a kalózok vadászterületein, olyan szigeteken, ahol még érezni Kolumbusz szellemét, és egy pillanatra sem bántam a verítéket, amit sáros folyók nyeltek el, és a khaki szövetdarabokat, amit bizonyára régen messzire repített a szél a tüskés bokrokról.”

Nincs adat arra nézve, hogy pontosan mennyi ideig is pancsolt a sáros folyókban. Az bizonyos, hogy valamikor rövid ott-tartózkodása alatt egy kutatóvállalat, a West Indies Minerals alkalmazta terepmunkára, és létezik egy fénykép, amelyen szomorú tekintettel, zsebre tett kézzel, trópusi kalapban három-négy másik munkást figyel, akik egy hegyoldalon ásnak.

Még ha valóban ő felügyelte is Puerto Rico első ásványtani felmérését, akkor ez olyan kutatás volt, amely arra ítéltetett, hogy soha semmilyen archívumban ne maradjon nyoma. Valószínűbb, hogy a Nyugat-Indiai Ásványtani Expedíció annak az az utazásnak az emlékéből származik, amit dühös és csalódott apja sokkal inkább büntetésként, mint expedícióként kényszerített Ronra.

¹⁸ Adventure, 1935. október 1.